

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/450/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209764
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5312209764.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu JUDr. Jána Burika, JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grosslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 4C/172/2012-89 zo dňa 14. 5. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd, zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uloženia povinnosti odporcovi nahradiť mu materiálnu škodu vo výške 115,25 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 20,05 Eur, odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Poukazoval, že v exekučnej veci, od ktorej navrhovateľ nárok na náhradu materiálnej škody a nemajetkovej ujmy odvíja, bol návrh na vydanie poverenia exekučnému súdu doručený 9. 12. 2010, pričom exekučný súd rozhodol 31. 1. 2011. Nevydal poverenie, ale ho zamietol a exekučné konanie zastavil. Oprávnený - navrhovateľ nepodal odvolanie, na základe čoho uznesenie exekučného súdu nadobudlo právoplatnosť 2. 3. 2011. Uviedol, že samotné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia nemožno považovať za nesprávny úradný postup súdu. Postup súdu našiel vyjadrenie v rozhodnutí, nebol neefektívny, pričom zo zákona nevyplýva, že kogentne musí vždy súd žiadosti navrhovateľa vyhovieť. Práve takáto rozhodovacia činnosť, že buď žiadosti o vydanie poverenia vyhovie, alebo žiadosť zamietne, je podstatou súdnictva a nemožno ju vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup (uznesenie Najvyššieho súdu ČR 2Cdom 129/97 zo dňa 29. 6. 1999, 25Cdo 1018/07 zo dňa 25. 8. 2009). Taktiež poukazoval na to, že nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnu normou predpísaného postupu štátneho orgánu alebo účelu postupu štátneho orgánu, či už súvisí alebo nesúvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, ak tento postup nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4Cdo 24/04). Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia súd nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.. Nevyhodnotil tak ani procesný postup súdu, ktorý mu predchádzal. Na základe uvedeného ustálil, že pokiaľ navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie. Ak potom všetky podmienky nároku na náhradu škody

v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení musia byť splnené kumulatívne, považoval za nadbytočné a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok.

Pokiaľ sa týkalo návrhu na prerušenie konania z dôvodu podania ústavnej sťažnosti navrhovateľom, okresný súd návrh na prerušenie konania zamietol s tým, že otázka zákonného sudcu bola podľa neho vyriešená právoplatne uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 10NcC/18/2013-16 zo dňa 16. januára 2013, ktorým ho nadriadený súd nevylúčil z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Ustálil, že v danom prípade bola otázka zaujatosti zákonného sudcu vyriešená zákonným postupom, a preto prerušenie konania považoval za zjavný rozpor s účelom žaloby, ktorú navrhovateľ podal a v ktorej namieta prietahy v konaní, pričom sám tieto prietahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov, ktoré sú v rozpore s účelom samotného konania, ktoré na jeho návrh začalo.

O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. s tým, že odporca bol v konaní úspešný, avšak náhradu trov prvostupňového konania si neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu nejaké účelne vynaložené výdavky vznikli.

Proti rozsudku okresného súdu, v zákonnej lehote, doručil odvolanie navrhovateľ. V podanom odvolaní vytýkal, že došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). V konaní došlo k vadám uvedeným v

§ 221 ods. 1 O.s.p. - rozhodoval vylúčený sudca (ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.). V konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (ust. § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Vytýkal, že okresný súd mu nedoručil vyjadrenie odporcu k žalobe. Konajúci súd vykonal pojednávanie, predovšetkým dokazovanie a vyhlásenie uznesenia ukončením dokazovania bez toho, aby navrhovateľ mal možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania. Svojím postupom odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Z ust. § 101 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ podal elektronicky návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Napriek tomu okresný súd ďalej vo veci konal, jeho návrhu nevyhovelo. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Ďalej poukazoval, že je síce pravdou, že Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 výslovne upravuje, že súd vydá poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Z uvedenej dikcie však nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu v zákonnej lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá. Rozhodovací proces musí uskutočniť v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok, t.j. bez ohľadu na to, či poverenie udelí alebo neudelí. Uviedol viaceré modelové situácie, z ktorých podľa neho je nevyhnutné dospieť k záveru, že ak exekučný súd včas nevydá či už poverenie alebo uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, spôsobuje zbytočné prietahy a táto jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu, čo je nevyhnutné hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Vyjadril presvedčenie, že výklad ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým by navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu škody, ak nebola podaná sťažnosť na prietahy pred účinnosťou predmetného ustanovenia, je ústavne nekonformný. Takýto výklad považoval za neprípustný. Zdôraznil, že konajúci súd vo veci rozhodol bez toho, aby vo veci vykonal dokazovanie zákonným spôsobom v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a práve na preukázanie okolností tvrdených navrhovateľom navrhol vykonanie dokazovania, ktoré súd nevykonal. Preto žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V odvolaní proti výroku, ktorým okresný súd jeho návrhu na prerušenie konania nevyhovelo, uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.. Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že elektronicky podal na okresný súd návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou, teda riadne a včas požiadal o prerušenie konania a uviedol dôležité dôvody, predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Uviedol, že uskutočnil podanie obsiahnuté

v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho managementu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, ktorý v skutkovo a právne zhodnej veci vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a vec sťažovateľa prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Galanta. Nešlo o jedno rozhodnutie. Naviac, obdobne rozhodoval i Krajský súd v Nitre, Krajský súd v Prešove. Zdôraznil, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia, pričom princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako správny, podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie napokon náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.).

Otázka zákonného sudcu bola v konaní vyriešená uznesením nadriadeného súdu Okresnému súdu Čadca - Krajského súdu v Žiline č.k. 10NcC/18/2013-16 zo dňa 16. januára 2013, ktorým sudkyňu Okresného súdu Čadca JUDr. Annu Plichtíkovú z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci nevyhlúčil.

K námietke navrhovateľa, že mu nebolo doručené vyjadrenie odporcu k ním podanej žalobe, čím nedošlo len k porušeniu základného práva navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces, ale aj k priamemu porušeniu ust. § 114 ods. 2 O.s.p., je potrebné uviesť, že ust. § 114 ods. 2 O.s.p. neukladá súdu v rámci prípravy pojednávania povinnosť doručiť navrhovateľovi vyjadrenie odporcu k žalobe. O takejto povinnosti by sa dalo uvažovať iba v tom prípade, pokiaľ by vyjadrenie malo zásadný vplyv na rozhodnutie súdu, čo v danom prípade splnené nebolo.

Okresný súd svoje rozhodnutie, pokiaľ návrh navrhovateľa zamietol, založil na skutočnostiach odlišných od námietok uvádzaných odporcom, a pokiaľ navrhovateľ namietal, že okresný súd vykonal dokazovanie bez jeho prítomnosti a ako strana konania nebol pred vynesením rozsudku oboznámený so súdom vykonávanými dôkazmi, s ich obsahom a tvrdeniami, nemal možnosť sa k dôkazom a tvrdeniam vyjadriť, navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, je potrebné uviesť, že navrhovateľ sám sa tohto svojho práva vzdal, keď na vytýčený termín pojednávania, na ktorý bol riadne predvolaný, sa nedostavil. Pokiaľ i žiadal zrušiť nariadený termín pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, vzhľadom na rozhodovaciu činnosť a prax nadriadeného súdu Okresnému súdu Čadca o vylúčení, resp. nevyhlúčení sudcov okresného súdu v jednotlivých obdobných veciach, ako i na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc 14/2010 zo dňa 31. mája 2010), nemal zákonný dôvod spoliehať sa na to, že okresný súd jeho žiadosti o odročenie pojednávania vyhovie a v konaní nebude ďalej pokračovať. Naviac okresný súd v rámci dokazovania vychádzal predovšetkým z exekučného spisu, oboznámenie ktorého ako dôkaz bolo navrhnuté samotným navrhovateľom. Pokiaľ okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom povinnej ako svedkyne, krajský súd považoval vykonanie tohto dôkazu za nadbytočné, nakoľko nemalo význam pre rozhodnutie v predmetnej veci.

Podstatným pre rozhodnutie bolo, že návrh na vydanie poverenia bol exekučnému súdu doručený 9. 12. 2010, pričom okresný súd 31. 1. 2011 nevydal poverenie, zamietol návrh súdneho exekútora na vydanie poverenia a exekučné konanie zastavil. Oprávnený - navrhovateľ nepodal odvolanie a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2. 3. 2011, pričom rozhodnutiu exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia predchádzalo preskúmanie rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu ako exekučného titulu a zmluvy o úvere, uzatvorenej medzi navrhovateľom a Monikou Sekerkovou.

Pokiaľ navrhovateľ poukazoval v podanom odvolaní na rôzne modelové situácie, za ktorých vzniká predpoklad odôvodnenosti jeho nároku na náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je potrebné uviesť,

že v danom prípade okresný súd nerozhoduje na základe predpokladov a modelových situácií, ale na základe existujúcich skutočností, tak ako sú zadokumentované v spise a ako sa skutočne udiali, pričom už bolo viackrát judikované, že nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky považovať za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Vždy je potrebné skúmať dôvody, pre ktoré k nedodržaniu lehoty došlo a od toho odvíjať i zodpovednosť konajúceho subjektu.

V poukazovanej exekučnej veci skutočne exekučný súd nedodržiaval zákonom stanovenú lehotu, neurobil to však svojvoľne tým, že by vo veci vôbec nekonal. Naopak v súlade s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 zákona o rozhodcovskom konaní zabezpečoval si podklady pre ďalší procesný postup, konal v súlade so zákonom, keď žiadosti súdneho exekútora po preskúmaní potrebných podkladov nevyhovel. Proti postupu exekučného súdu sa oprávnený ani podaním riadneho opravného prostriedku nebránil.

Naviac v danom prípade došlo k prekročeniu zákonnej lehoty o 38 dní, nie podľa tvrdenia navrhovateľa, že omeškanie trvalo viac ako 129 dní. Tvrdenie navrhovateľa v podanej žalobe sa ukázalo nepravdivým a pokiaľ svoje nároky z nesprávneho úradného postupu odvíjal od ním tvrdeného omeškania viac ako 129 dní, nepreukázal základný predpoklad pre vyhovieň jeho žalobe, nakoľko v danom prípade skutočné omeškanie trvalo iba 38 dní, a teda nebolo možné posudzovať ním uplatnené nároky na náhradu škody a nemajetkovú ujmu z iného omeškania exekučného súdu ako bolo v skutočnosti preukázané. Navrhovateľ totiž netvrdil porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov z omeškania, ktoré predstavovalo 38 dní, ale svoje nároky odvíjal od omeškania exekučného súdu v trvaní 129 dní. Samotná žaloba sa tak zakladala na navrhovateľom uvádzaných nepravdivých skutočnostiach, ktorým nebolo možné z hľadiska ním uplatňovaných nárokov priznať žiadnu relevanciu.

Pokiaľ namietal postup okresného súdu v tom, že nevyhovel jeho návrhu na prerušenie konania, v tomto smere sa krajský súd plne stotožnil s postupom okresného súdu. Mal za to, že otázka zákonného sudcu bola vyriešená, a teda okresnému súdu nič nebránilo ďalej konať. Podanie ústavnej sťažnosti samo o sebe nezakladá zákonný dôvod na prerušenie konania. Postup nadriadeného súdu v otázke vylúčenia, resp. nevylúčenia zákonného sudcu bol plne v súlade s rozhodovacou praxou NS SR i Ústavného súdu SR.

V nadväznosti na uvedené, v ostatnom sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia zo strany okresného súdu, krajský súd jeho rozhodnutie ako správne, podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko tieto si návrhom neuplatnil, ani nevyčíslil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku **n i e j e** odvolanie prípustné.